

บทนำ

ยามเย็นของฤดูใบไม้ผลิ ท้องฟ้าที่ควรจะมีประกายระยิบระยับ กลับกลายเป็นมืดครึ้ม ฝนห่าใหญ่เทลงมาจากรากฟ้า ชาวบ้านในเมืองพากันวิ่งวุ่นหาที่หลบฝน ได้แต่นึกบ่นในใจ... ฝนฟ้าวิปริตแปรปรวนเช่นนี้ ไม่รู้ว่าเทพเซียนองค์ใดเกิดพิโรธขึ้นมา

ไกลออกไปที่ชายป่า เมฆดำบนท้องฟ้าคล้ายจะมารวมตัวกัน อยู่ตรงจุดเดียว สายฟ้าสองสามเส้นเดินไปมาจนเกิดเป็นแสงแปลบแปลบ

ด้านล่างมวลเมฆดำทะมึนคือร่างสูงโปร่งของสตรีผู้หนึ่ง ใบหน้าที่เชิดขึ้นน้อย ๆ เรียกได้ว่างามพิลาสล้ำ ร่างนั้นยืนตระหง่านโดยไม่ใส่ใจเสียงคำรามของฝนฟ้า เส้นผมยาวเปียกชุ่มแนบข้างแก้ม ชายแขนเสื้ออ่อนสะบัดไปตามแรงลม

ที่ยืนประจันหน้ากับนางคือบุรุษในชุดผ้าไหมสีดำ

บุรุษผู้นั้นยืนนิ่งอยู่ท่ามกลางสายฝน พูที่ห้อยหยกประดับที่ข้างเอวถูกลมพัดจนพันกันยุ่งเหยิง หยกชิ้นนั้นเป็นเพียงงานฝีมือที่

ถูกแกะสลักขึ้นอย่างหยาบ ๆ เมื่อมาประดับอยู่บนเสื้อผ้าเนื้อดีก็ยิ่ง
 ชับแน่นให้เห็นความแตกต่าง

เขากับนางก็เป็นเช่นเดียวกับหยกประดับและเสื้อผ้าใหม่...
 แตกต่าง ไม่ควรที่จะอยู่ร่วมกัน

ภาพตรงหน้าพรำมัว ไม่รู้ว่าด้วยน้ำตาหรือน้ำฝน นางกะพริบ
 ตาไล่หยาดน้ำออกไป มองหน้าเขาเป็นครั้งสุดท้าย นี่เป็นใบหน้าที่
 นางคุ้นเคย แต่ยามนี้สีหน้าที่เคยอ่อนโยนกลับไม่หลงเหลือร่องรอย
 ของความอบอุ่น

คนผู้นี้ที่ยืนอยู่เบื้องหน้านางช่างดูห่างเหินเย็นชา ยากจะเชื่อ
 ว่าเป็นคนเดียวกันกับหนุ่มน้อยที่เคยเอ่ยปากฝากภักดานางอย่างเงิน
 อายผู้นั้น

นางหลับตาลง หันหลังให้เขา...รักมากกว่าหรือแค้นมากกว่า
 จะแยกแยะได้ฉันใด?

“ไสหัวไป!” ท่ามกลางพายุที่โหมกระหน่ำ เสียงแผ่วเบาของ
 นางกลับดังชัดเจน “แล้วภาวนาต่อฟ้าดินให้เจ้าโชคดีไม่ต้องมาเจอ
 ข้าอีก เพราะไม่ว่าจะผ่านไปกี่ชาติภพ หากข้าเห็นหน้าเจ้าอีกครั้ง ข้า
 จะควักหัวใจของเจ้าออกมา”

สายฟ้าผ่าลงมาราวกับจะตอกย้าคำสาบาน ที่ที่เคยมีร่างของ
 นางอยู่เหลือเพียงความว่างเปล่า ทิ้งไว้เพียงเงาร่างโดดเดี่ยวของ
 บุรุษที่ยืนตากฝนจนเปียกปอน

หนึ่ง

เมื่อกล่าวถึงแดนปีศาจ ในจินตนาการของมนุษย์ย่อมต้องนึกถึงสถานที่อันมืดมิดน่าสะพรึงกลัว เต็มไปด้วยสัตว์ประหลาดหน้าตาดุร้ายที่สูบเลือดกินเนื้อผู้คนเป็นอาหาร เศษซากกองกระดูก ชาวโพลน กลิ่นสาบสางเหม็นเน่าคละคลุ้ง สำหรับจินตนาการอันบรรเจิดเหล่านี้ เหล่าปีศาจได้แต่ร้องอุทธรณ์ว่าไม่เป็นธรรมอย่างยิ่ง

ดูอย่างพวกเทพบนแดนสวรรค์นั้นปะไร นอกจากจะได้รับการตั้งแท่นสักการบูชาแล้ว วิกรรมที่เล่าขานในโลกมนุษย์ยังเปี่ยมด้วยรัศมีบารมีอันน่ายกย่องสรรเสริญ

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะโลกมนุษย์กับแดนสวรรค์สามสิบหกชั้นฟ้า มีความเชื่อมโยงอันเบาบางระหว่างกันอยู่ นั่นก็คือ หากมนุษย์บำเพ็ญเพียรฝึกปรืออย่างแน่วแน่จนถึงขั้นหนึ่งแล้วก็จะสามารถบรรลุเป็นเซียนได้ เซียนระดับล่างที่เคยเป็นมนุษย์เหล่านี้เรียกว่า เทรินเซียน หากตั้งใจบำเพ็ญจนสามารถผ่านด่านเคราะห์ ก็จะได้เลื่อนขั้นเป็นดีเซียนหรือเซียนที่อาศัยอยู่บนโลกมนุษย์ รับหน้าที่

ดูแลขุนเขา ป่าไม้ สายน้ำ สถานที่ใหญ่่น้อยต่าง ๆ ไปตามกำลังความสามารถ¹

ส่วนความเชื่อมโยงบาง ๆ ที่ว่านั่น พันปีหมื่นปีจะเกิดขึ้นสักครั้ง ในบรรดาดีเขียน ถ้ามีผู้ที่ตะบะโดดเด่นและมีความมุ่งมั่นแรงกล้า ฟาดินก็อาจเมตตา มอบอาณัติสวรรค์ให้เลื่อนขึ้นไปเป็นเส้นเขียน สามารถเหยียบเมฆเหาะขึ้นสวรรค์ไปรับหน้าที่เป็นเทพอย่างเต็มภาคภูมิได้

การลำเอียงเข้าข้างพวกเดียวกันนับว่าเป็นปกติวิสัยของทุกภพภูมิ ถึงแม้เทพเขียนขึ้นสวรรค์ไปแล้วจะไม่ได้มาข้องแวะใด ๆ กับมนุษย์อีก แต่ท่านเหล่านั้นก็ถือเป็นตัวแทนอันน่าภาคภูมิเฝ้าจากโลกมนุษย์ ดังนั้นเมื่อมนุษย์เเล่ถึงเทพย่อมจะต้องมีความเคารพนบนอบให้มากสักหน่อย อะไรที่ดี ๆ หากแต่งเติมเข้าไปช่วยสร้างอิภินิหารให้พวกท่านได้ ก็ไม่มีการประหยัดถ้อยคำแม้แต่น้อย

ส่วนชาวปีศาจนั้น ถึงพวกเขาจะจัดเป็นเขียนเช่นกัน แต่ไม่มีความเกี่ยวข้องใด ๆ กับมนุษย์ทั้งสิ้น เหล่าผู้อาศัยในแดนปีศาจล้วนเป็นเขียนมาแต่กำเนิด ร่างเดิมของพวกเขาไม่เป็นสัตว์ก็เป็นต้นไม้ใหญ่

ได้ชื่อว่าเขียน แน่นนอนว่าย่อมยึดมั่นในการบำเพ็ญอย่างถูกต้องตามหลักการของฟ้าดิน เรื่องอย่างการเข่นฆ่าแย่งชิงพลังของผู้อื่นนั้นจัดเป็นวิถีทางมาร และแม้แต่ในแดนมาร การเข่นฆ่ามนุษย์

¹ อ้างอิงมาจากคัมภีร์จวงลวี่ฉวนเต๋าจี (鐘呂傳道集) แต่ผู้แต่งได้นำมาปรับแต่งอีกทีหนึ่ง ลำดับชั้นเขียนในคัมภีร์จวงลวี่ฉวนเต๋าจีนั้นมีถึง 5 ลำดับชั้น ไม่ได้มีเพียง 3 ชั้นอย่างในนิยายเรื่องนี้

ที่ไร้ทบะพลังก็ยังคงเป็นสิ่งต้องห้าม พวกเขาเผ่ามารมีศักดิ์ศรีมากพอที่จะไม่รังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า ถึงอย่างนั้น...ในโลกมนุษย์ก็ยังคงมีความหวาดกลัวมารปีศาจฝังรากลึกอย่างไม่อาจขจัดได้

ความเข้าใจผิดอันใหญ่โตที่มนุษย์มีต่อชาวปีศาจนี้ ถ้าจะสืบสาวราวเรื่องกันจริง ๆ ต้นเหตุน่าจะเป็นดีเซียนผู้หนึ่ง ดีเซียนผู้นี้ตะบะอ่อนด้อย ความสามารถก็อ่อนด้อยไม่ต่างจากตบะที่มี เป็นเพียงเซียนเจ้าที่ของแม่น้ำเล็ก ๆ สายหนึ่งเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ธรรมดาทั่วไป ดีเซียนตัวเล็ก ๆ ผู้นี้ก็คือท่านเซียนใหญ่ผู้หยั่งรู้ดินฟ้า น่าเชื่อถืออย่างยิ่ง

ดีเซียนเพิ่งจะได้รับการเลื่อนขั้นมาไม่นาน อันดับในหมู่เซียนนับว่าต่ำเตี้ยเรี่ยดิน เมื่อมีผู้คนมาราบไหัวราวกับเป็นเทพก็ดีใจจนตัวลอย บั่นสีหน้าสุขุมสง่างามเทศนาหลักธรรมบรรยายภาพสวรรค์ทั้งสามสิบหกชั้นฟ้าให้ผู้ที่มาซักถามฟังเป็นฉาก ๆ ว่าวิถีตรงดงามปานใด ตัวเขาเป็นเซียนผู้หนึ่ง ต่อให้ไม่เคยไปเห็นแดนสวรรค์จริง ๆ ก็ย่อมเคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง ยังนับว่าเล่าได้ไม่ติดขัด แต่เมื่อมาถึงเรื่องมารปีศาจ ปัญหาใหญ่ก็เกิดขึ้น

เทพและมารเดิมทีก็เป็นเหมือนข้าวตรงข้าม เมื่อหลายหมื่นปีก่อนยังเคยเกิดข้อขัดแย้งจนจอมมารประกาศตัดสัมพันธ์กับแดนสวรรค์ กลายเป็นดั่งศัตรูคู่แค้นที่พบหน้าเป็นต้องห้าหน้ากัน ความบาดหมางนี้ แม้แต่ดีเซียนระดับล่างก็ไม่อาจไม่รับรู้ เขาจึงเล่าเรื่องเผ่ามารว่าเป็นพวกขึ้นชอบการฆ่าฟัน ดูร้ายโหดเหี้ยม ทั้งยังชอบดื่มกินเลือดสด ๆ

ถึงพลังตบะจะต่ำด้อย แต่ฝีมือการเล่าเรื่องของดีเซียนผู้นี้จัดว่าสูงส่ง เพียงไม่นานก็ทำเอาผู้ฟังตัวสั่นขนหัวลุก ร้องไห้หาบิดา

มารดา เขายังเล่าถึงเพลิงเพลิง เมื่อวาดภาพความน่าสะพรึงกลัวของเหล่ามารเสร็จแล้ว ก็มาถึงชาวปีศาจ จนใจที่เขาไม่รู้เรื่องชาวปีศาจแม้แต่บ่อย จึงได้แต่บอกว่าพวกนี้เป็นสัตว์เดรัจฉานที่แปลงกายเป็นมนุษย์ได้ ส่วนนิสัยใจคานั้น...ก็คงเหมือนกับพวกมารกระมัง

ด้วยฝีปากของดีเขียนฝ้าแม่น้ำ ทั้งชาวมารและชาวปีศาจที่ไม่รู้เนื้อรู้ตัวต่างก็ต้องกลายเป็นตำนานสยองขวัญให้มนุษย์เอาไว้ขู่ลูกหลานไปอย่างไม่ค่อยจะจำยอม ผู้ที่รอดจากการสังหารหมู่ทางชื่อเสียงในครั้งนั้นมีเพียงพญามังกรผู้ปกครองมหาสมุทร เจ้านายโดยตรงของดีเขียน และประมุขของเผ่าวิหคนามว่าเฟิงหวงจวินผู้มีความสัมพันธ์อันซับซ้อนกับพญามังกรเท่านั้น

ว่ากันว่าเมื่อประมาณพันปีก่อน มีปีศาจจิ้งจอกที่ออกหักจากคนรักชาวมนุษย์ได้ทำการพลิกแผ่นดินตามหาดีเขียนผู้นี้จนเจอจัดการส่งสอนเขาไปยกหนึ่ง ดีเขียนผู้นั้นหวาดกลัวจนต้องไปขอร้องหนึ่งในท่านฮ่องของเผ่ามังกรให้ส่งเขาไปเฝ้าบ่อน้ำลึกบ่อนโลกมนุษย์เพื่อหลบซ่อนตัว การล้างแค้นครั้งนี้เป็นที่กล่าวขานไปทั่วแดนปีศาจ แม้แต่เหล่ามารก็ร่วมชื่นชมยกย่อง เสียตายที่ไม่มีผู้รู้ว่าวีรบุรุษท่านนี้เป็นใคร จึงไม่อาจไปแสดงความชื่นชมต่อหน้าได้

แดนปีศาจของจริงมีสภาพเป็นผืนป่ากว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาทางทิศอุดรคือยอดเขาชื่อเทียน ที่พำนักของเผ่าวิหค ทิศบูรพาเป็นเขตแดนที่ใช้ผ่านไปสู่โลกมนุษย์ ส่วนทิศที่เหลือนั้นติดกับทะเลแดงให้ด้านบนเป็นแดนสวรรค์ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางหมู่เมฆ ภูมิทัศน์โดยรวมสงบเงียบงดงามสมเป็นแดนเขียน

ระหว่างหมู่ไม้ที่ขึ้นเบียดเสียด มีร่างปราดเปรียวของจิ้งจอก

ตัวหนึ่งวิ่งลัดเลาะไปตามช่องว่าง ขนสีเทาตุลุมกลืนไปกับรากไม้ และก้อนหิน จึงจอกน้อยวิ่งไปหยุดตรงต้นหลิวเก่าแก่ แหงนหน้าขึ้น ตะโกนเรียก “ท่านปู่ต้นหลิว! ท่านจับหลับอีกแล้วหรือ เปิดทางให้ข้าก่อน!”

รากไม้สั้นไวน้อยๆ ก่อนจะค่อยๆ ขยับออกจนกลายเป็น โพรงแคบๆ ขนาดพอดีตัว จึงจอกขนสีเทาหลุดเข้าไปในนั้น หางทั้งสามที่ตรงบันท้ายส่ายไปมาก่อนจะผลุบหายเข้าไปในโพรง เมื่อจึงจอกน้อยเข้าไปแล้ว รากไม้ก็ขยับเคลื่อนเข้าหากันจนปิดสนิทไว้ ร่องรอยตามเดิม

โพรงนั้นเป็นทางใต้ดินที่เชื่อมต่อกับทางออกอีกด้านหนึ่ง เพียงไม่นานจึงจอกขนสีเทาสามหางก็โผล่ศีรษะออกมา ดวงตาสีดำกะพริบถี่ๆ เมื่อเจอแสงจ้า

เนินเขาเขียวขจีปกคลุมทั่วบริเวณ บนเนินเขานั้นเต็มไปด้วย โพรงดิน จึงจอกหลายร้อยตัวนอนแกว่งหางอาบแดดอยู่ด้านนอก โพรง สถานที่แห่งนี้ก็คือป่าจึงจอก ที่อยู่ของเผ่าปีศาจจึงจอก

ในบรรดาจึงจอกที่อยู่บริเวณนี้ ส่วนมากล้วนมีเพียงหางเดียว มีบ้างที่จะมีสองหาง เมื่อเห็นจึงจอกเทา หนึ่งในลูกจึงจอกที่วิ่งเล่นอยู่ตรงนั้นก็ตะโกนเรียก “พี่อวิ้นสุย!”

อวิ้นสุยยกขาหน้าขึ้นโบกทักทาย เขตด้านนอกนี้เป็นที่อยู่ของ พวกจึงจอกที่ยังแปลงร่างไม่ได้ ส่วนมากจะเป็นลูกจึงจอกที่อายุไม่กี่ร้อยปี ถึงพวกเขาชาวจึงจอกจะกำเนิดมาเป็นเซียน แต่ความสามารถในการแปลงร่างนั้นต้องอาศัยการฝึกปรือ โดยปกติปีศาจจึงจอกจะใช้เวลาประมาณห้าร้อยปีในการสังขมตะบะพลังจนสามารถแปลงเป็นร่างเซียนได้ เมื่อสามารถแปลงร่างได้จึงจะสามารถฝึกวิชา

คาถาอาคม ดังนั้นลูกจึงจอกอายุน้อยเหล่านี้อาจไม่ต่างจากจิ้งจอกธรรมดาบนโลกมนุษย์เท่าไรนัก เพียงแต่มีอายุยืนยาวกว่าเท่านั้น

เพื่อควบคุมดูแลไม่ให้ลูกจิ้งจอกเหล่านี้หนีออกไปชุกชน และเพื่อสั่งสอนให้พวกเขาเรียนรู้วิธีการบำเพ็ญเพียรเพิ่มพูนตบะ ในยามกลางวัน เหล่าจิ้งจอกน้อยถึงถูกจัดให้พักรวมกันอยู่ในโพรงด้านนอกนี้ โดยมีจิ้งจอกที่โตกว่าผลัดกันเป็นผู้ควบคุมดูแล

ผู้ดูแลเหล่านี้ส่วนมากจะเป็นเพียงจิ้งจอกสองหาง ระดับชั้นของปีศาจจิ้งจอกวัดกันที่จำนวนหาง เมื่อพวกเขาฝึกตบะจนมีพลังกล้าแข็ง สามารถเลื่อนชั้นได้ ก็จะมีหางใหม่งอกออกมา การสั่งสมตบะนี้ไม่ใช่จะทำกันง่าย ๆ จิ้งจอกที่มีระดับชั้นสูง ๆ จึงไม่มีเวลาว่างพอที่จะมานั่งรับหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงเด็ก

เมื่ออวิ้นสุยยังอายุไม่ถึงห้าร้อยปี ก็คุ้นเคยกับที่นี่ดี เขาเป็นจิ้งจอกกำพร้า ดังนั้นจึงอาศัยหลบนอนอยู่ที่โพรงด้านนอกนี้ด้วย ไม่ได้กลับไปนอนในโพรงกับพ่อแม่เหมือนลูกจิ้งจอกตัวอื่น ๆ

ยามนี้เขามีหางถึงสามหางแล้ว ย่อมไม่ได้พักนอนอยู่บริเวณนี้อีกต่อไป ว่าจะตกทายพวกลูกจิ้งจอกได้สักพัก อวิ้นสุยก็ออกวิ่งต่อพันบริเวณเนินดินด้านนอกเข้ามาก็เป็นเขตที่อยู่ของจิ้งจอกที่สามารถแปลงร่างได้แล้ว เสียงดนตรีดังแว่วมา เหล่าปีศาจจิ้งจอกพากันร้องรำทำเพลงเหมือนเช่นทุกวัน พวกเขาทุกคนล้วนแต่หน้าตางดงาม คาถาที่ชาวจิ้งจอกเชี่ยวชาญที่สุดก็คือคาถาประเภทสะกดใจ วิธีบำเพ็ญที่พวกเขาชื่นชอบที่สุดก็คือการบำเพ็ญคู่ ดังนั้นเพื่อให้สะดวกต่อการบำเพ็ญ แม้แต่ร่างเขียนของจิ้งจอกที่ดูธรรมดาที่สุดก็ยังนับว่าเป็นสุดยอดโฉมงามในโลกมนุษย์

อวิ้นสุยวิ่งเลยไปจนเห็นโพรงถ้ำขนาดใหญ่ที่ปกคลุมไปด้วย

ไอหมอกจากพลังเซียน ที่หน้าปากถ้ำมีสตรีสองคนนั่งอยู่ คนหนึ่ง
งดงามเยือกเย็น สวมชุดขาวราวหิมะ อีกคนหนึ่งสวมชุดสีแดง
ไบหน้าคมคายดูคล้ายคนเจ้าอารมณ์ พวกนางคือไปชุ่นกับเสี่ยวถง
บริวารที่ทำหน้าที่ติดตามรับใช้ท่านจ้าวปีศาจ

เมื่อเห็นจิ้งจอกสีเทา สตรีในชุดขาวก็ยกมือขึ้นมากวักเรียก
อวิ้นฮุยเปลี่ยนร่างเป็นหนุ่มน้อยหน้าตาน่าเอ็นดู เดินเข้าไปนั่งเปิด
กระแจะอยู่ข้างกายไปชุ่น

กระบวนท่าประจบประแจงของเด็กหนุ่มอายุหนึ่งพันสองร้อย
ห้าสิบปี ไปชุ่นมีหรือจะดูไม่ออก นางเพียงแคร์รินซาส่งให้เขา ก่อน
จะเขยิบออกห่างอย่างแนบเนียน ผู้ที่ไม่คิดจะเก็บอาการนั้นคือ
เสี่ยวถง นางขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ “เจ้าหายไปไหนมา เมื่อวานนี้
นายท่านถามหาเจ้า”

สำหรับเสี่ยวถงผู้ทุ่มเทกายใจรับใช้จ้าวปีศาจแล้ว อวิ้นฮุยที่
ชอบออกไปเที่ยวเล่นครั้งละหลายเดือนให้นายท่านต้องเอ่ยปาก
ถามถึงนั้นเป็นบริวารที่ไม่ได้เรื่องได้ราวอย่างยิ่ง

“เข้าไปเยี่ยมสหยาที่เผ่าหมาป่ามา ภรรยาของเขาเพิ่งคลอด
ลูก” อวิ้นฮุยทำตัวลึบ กำลังครุ่นคิดว่าหากบรรยายความน่ารักของ
ลูกหมาป่าให้พี่เสี่ยวถงฟัง สตรีอาวูโตที่ไม่ได้บำเพ็ญคู่กับใครมา
หลายพันปีอย่างนางจะใจอ่อนด้วยสัญชาตญาณความเป็นแม่ หรือ
จะพาลโมโหยิ่งไปกว่าเดิม เสียงกระแอมของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นมา
ช่วยชีวิตเสียก่อน

ต้นเสียงนั้นก็คืออรั้วเหมย ปีศาจสาวที่ได้ชื่อว่างามหยาดเยี่ยม
ที่สุดไปจนถึงจอก คู่ปรับอันดับหนึ่งของเสี่ยวถง นางยื่นลูบหางสีแดง
ทั้งสี่ที่แปรงจนเงาวับ เอ่ยเสียงหวาน “เข้ามาพบท่านก้าหาง”

เมื่อเห็นรอยยิ้มที่แฝงไปด้วยจิตยั่วยวน กับหน้าอกอวบอ้อม ในชุดที่ทำมาจากผ้าบาง ๆ ของนาง คิ้วของเสี่ยววงก็กระตุกทันที “นายท่านกำลังนอนกลางวัน ไม่อาจให้ผู้ใดรบกวน”

ร่วเหมยเหินหน้าอย่างทำทนาย “ข้าคิดระบำชุดใหม่ได้ อยากมาแสดงให้ท่านแก้ทางได้ชม เจ้าลองไปแจ้งเขาดูก่อน”

เสี่ยววงเหยียดริมฝีปาก “ก็แค่ระบำ ดูเมื่อไรก็ได้ ข้าไม่คิดจะรบกวนนายท่านด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้”

“นายท่านของเจ้าอาจจะต้องการรับชมตอนนี้ก็ได้” จิ้งจอกสาวคนงามยังคงไม่ยอมแพ้

คราวนี้เสี่ยววงตบโตะเสียงดังปัง ไปชุมนุมที่โถงตัวทั้นยกบันชากับถ้วยของนางขึ้นมาได้พอดี ส่วนอวีนสุยที่ยังไม่ได้ตั้งตัวถูกน้ำชาหกใส่จนเนื้อตัวเปียกปอน

เสี่ยววงไม่ได้สนใจพวกเขา นางถลึงตาใส่ร่วเหมย “อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ทันเจ้า ยามปกติพยายามหาทางยั่วยวนนายท่าน ยังถูกปฏิเสธไปไม่มากพออีกหรือ ถึงได้แกล้งมาเสนอตัวเดินระบำเปลื้องผ้าถึงที่!”

ร่วเหมยโกรธจนขนหงขึ้น “หยาบคาย! ข้าจงใจยั่วยวนท่านแก้ทางแล้วอย่างไร ในป่าจิ้งจอกนี้มีผู้ใดไม่หวังจะได้บำเพ็ญคู่กับท่านผู้นั้นสักครั้งบ้าง อย่างน้อยข้าก็ยังทำอะไรเปิดเผย ไม่เหมือนเจ้า แสร้งทำตัวเป็นบริวารผู้ภักดี คิดว่าข้าไม่รู้หรืออย่างไร ว่าเจ้าก็หวังไม่ต่างกัน!”

คำพูดประโยคนี้ของนางจีใจดำเสี่ยววงเข้าพอดี สตรีในชุดแดงแยกเขี้ยว ออกหางออกมาบ้าง ถึงจะเป็นจิ้งจอกแดงเหมือนกัน แต่ระดับชั้นของเสี่ยววงสูงกว่าร่วเหมย ยามที่ทางทั้งหกของนาง

ปรากฏออกมาจึงดูราวกับจะข่มขวัญ “อย่าเอาเข้าไปเทียบกับพวก
เจ้า”

“อ้อ ไซลี เจ้าแตกต่าง เจ้าไม่ได้หวังพลังตะบะ เจ้าหวังจะได้
ครองรักกับท่านเก้าหาง” ริวเหมยทำตาปะหลังปะเหลือก “วางท่า
ว่าสูงส่งนักหนา เจ้ามีหกหางแล้วอย่างไร งามสู้ข้าได้ไหมเล่า นิสัย
แข็งกระด้างเป็นท่อนไม้อย่างเจ้า อยู่เฝ้าไปอีกสักแสนปี ก็เป็นได้แค่
บริวารรับใช้ผู้นั้นแหละ”

พุดจบริ้วเหมยก็สะบัดหางหนีไป ถึงแม้จะกล้าพุดจาเยาะเย้ย
อีกฝ่าย แต่นางก็รู้ตัวว่าไม่ใช่คู่มือของเสี่ยววง แม้แต่ในหมู่จิ้งจอก
หกหางด้วยกัน เสี่ยววงก็ถือว่ามิตบะแก่กล้าที่สุด

เมื่อเห็นคู่ปรับยอมล่าถอย เสี่ยววงจึงเก็บหางทั้งหกกลับมา
คว่ำถ้วยชาปาล์หลังริ้วเหมยไป ไปชุ่นเสกถ้วยชาขึ้นมาใหม่ รินน้ำ
ชาแล้วส่งให้จิ้งจอกแดงดื่มเพื่อดับโมโห

อวันสูยที่เสกคาถาให้เสื้อผ้ากลับมาแห้งดังเดิมแล้วถอน
หายใจ “ไม่ได้เจอหน้ามาสวมเดือน พี่ริ้วเหมยดูเหมือนจะงดงามขึ้น”

ไปชุ่นพยักหน้า “นางสู้สุดสำหิไปเสาะหาไข่มุกวิเศษจากกัน
ทะเลตงใหม่มาบำรุงผิวพรรณ ย่อมต้องงดงามขึ้นเป็นธรรมดา”

สำหรับความมุ่งมั่นในการพัฒนารูปโฉมของริ้วเหมย นาง
ยอมรับนับถือจากใจจริง

“งามแล้วอย่างไร” ต้องมานั่งฟังสหายชมเชยศรัทธาหัวใจ เสี่ยว-
วงยิ่งฟังก็ยิ่งหงุดหงิด “นายท่านไม่ใช่ผู้ที่ใส่ใจเรื่องรูปโฉม”

“อิม...” ไปชุ่นพยักหน้าอีกครั้ง ยกถ้วยน้ำชาขึ้นมาจิบ
“แน่นอนว่าย่อมเป็นเช่นนั้น”

อวันสูยหันไปมองนาง ตาเป็นประกาย “พี่รู้ได้อย่างไร”

ไปชุ่นติดตามรับใช้นายท่านมาตั้งแต่สมัยเพิ่งรับตำแหน่งเป็น
จ้าวปีศาจใหม่ ๆ ในบรรดาพวกเขาทั้งสามคน นางอยู่ข้างกายนาย
ท่านมานานที่สุด ย่อมต้องรู้เรื่องราวเกี่ยวกับนายท่านมากที่สุดด้วย
เช่นกัน

เห็นท่าทางอยากรู้อยากเห็นของเขา ไปชุ่นวางถ้วยชาลงอย่าง
แผ่มช้า ตอบว่า “ยามที่นายท่านแปลงเป็นร่างสตรี น่านางจึงจอก
ทั้งเผ่านี้มาดมรวมกันยังไม่อาจเทียบได้ หากเขาใส่ใจเรื่องรูปโฉม
ก็คงต้องแต่งงานกับตนเองในกระจกแล้ว”

“...” อวีนสูยรู้สึกพูดไม่ออกอยู่บ้าง

เขาเคยได้ยินมาว่าเนื่องจากนายท่านมีกำเนิดที่ไม่ธรรมดา ดัง
นั้นร่างจึงจอกจึงไม่มีเพศ ส่วนร่างเขียนนั้นมีถึงสองร่าง ทว่าตั้งแต่
ถูกเก็บมาเมื่อราว ๆ พันปีก่อน อวีนสูยยังไม่เคยได้เห็นร่างสตรีที่ว่า
นี้ของนายท่านสักครั้ง พี่เลี้ยงถบอกเขื่อนายท่านตัดสินใจเลือก
ร่างเขียนได้แล้ว จึงไม่เปลี่ยนร่างไปมาอีก

จึงจอกเท่ารู้สึกลัวว่านี่ออกจะไม่ยุติธรรมอยู่บ้าง นายท่านตอน
เป็นบุรุษก็รูปร่างมออย่างที่สูง จึงจอกหนุ่มผู้อาศัยแค่เพียงหน้าตา
ล่อลวงเหล่าเขียนที่มีตบะแก่กล้ามาบำเพ็ญคู่จนสามารถเลื่อนขั้น
เป็นจึงจอกห้าหางได้ไม่อาจทาบติด แล้วนายท่านตอนเป็นสตรีจะ
งามสะท้านฟ้าสะเทือนดินถึงเพียงใด “...ข้าก็อยากเห็นเหมือนกัน
นี่”

“เจ้าอยากเห็นอะไร”

เสียงที่คุ้นเคยดังออกมาจากทางปากถ้ำ จึงจอกบริวารทั้งสาม
หันไปมองโดยพร้อมเพรียงกัน พลันก็เห็นไอหมอกหนาที่บที่ล่อย
อ้อยอิ่งกำลังแหวกออก ท่ามกลางสายหมอกมีร่างสูงโปร่งของบุรุษ

ในชุดสีฟ้าอ่อนยืนอยู่

ชุดสีฟ้าอ่อนนี้ถูกสวมได้ไม่เรียบร้อยอย่างยิ่ง คอเสื้อข้างหนึ่ง ไหลลงมากองอยู่ที่ต้นแขน เนื้อผ้าค่อนข้างยับย่น เส้นผมถูกรวบไว้เพียงครึ่งหัว ปักตรึงด้วยปิ่นหยกขาว เขายกมือขึ้นวางปลายผมดำขลับที่ถูกลอนทับจนพันกันยุ่งเหยิง ทำทางเกียจคร้านอย่างคนเพิ่งตื่นนอนกลับแฝงไว้ด้วยเสน่ห์เข้ายวนตามธรรมชาติ ดวงตาสีอำพันได้แพขนตาตกดำเลือนมองผู้ที่มาส่งเสียงดังอยู่หน้าปากถ้ำ เมื่อเห็นอวิณสุย ริมฝีปากแดงก็หยักขึ้นเป็นรอยยิ้ม ส่งเสียงทักขึ้น “กลับมาแล้วนี่”

คนผู้นี้ก็คือนายท่านของพวกเขา จึงจอกเก้าหางเพียงหนึ่งเดียวที่ถือกำเนิดขึ้นมาจากฟ้าดิน ท่านเจ้าวปีศาจจิ้งเยว่นั่นเอง

สอง

อันที่จริง สิ่งที่รบกวนจนทำให้จิตเยว่ตื่นขึ้นมานั้นไม่ใช่เสียงทะเลาะกันของเสี่ยวถงกับร่วเหมย และย่อมไม่ใช่เสียงซุบซิบนินทาของเหล่าจิ้งจอกบริวาร ยามเขานอนกลางวันอยู่ด้านในโพรง ถ้าไม่เคยล้มที่จะร้ายคาถาปิดกั้นโสตประสาทใส่ตนเอง มิเช่นนั้นด้วยหูทั้งสองข้างนี้ของเขา เกรงว่าแม้แต่เสียงกระซิบจากอีกด้านหนึ่งของป่าจิ้งจอกก็ยังไม่สามารถเล็ดลอดผ่านไป

สิ่งที่ปลุกให้จิ้งจอกเฝ้าทางตื่นจากนิทราก็คือแรงสั่นสะเทือนจากเขตอาคมที่ครอบป่าจิ้งจอกแห่งนี้ไว้ ปราการป้องกันนี้เขาเป็นผู้ร้ายเองกับมือ ผู้มีจิตชั่วร้ายหากคิดย่างเท้าเข้ามาแม้เพียงครึ่งก้าวต้องโดนพลังดีสะท่อนออกไป ยามนี้เขตอาคมสั่นไหว ไม่ได้เป็นเพราะมีอริศัตรูมารุกราน แต่เป็นเพราะผู้มีพลังตะสูงส่งลวงล้ำผ่านเขตอาคมเข้ามา

ตัวตนของยอดฝีมือที่ล้ำเข้าออกเขตแดนของเขาตามชอบใจ จิวเยว่ निकออกได้อยู่เพียงผู้เดียว

เขาลุกขึ้นจากตั่งนอน เดินบิดขี้เกียจออกมาหน้าปากถ้ำ เมื่อเห็นบริวารอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาก็ก้อปากทักอวีนสุยออกไป “กลับมาแล้วนี่”

เด็กคนนี้ไม่มีพ่อแม่ นางจิ้งจอกที่เป็นมารดาของเขาไซคร้าย ไปเจอกับผู้ที่มีวิชาอาคมสูงกว่า วิญญาณแตกสลายไปตั้งแต่อวีนสุย เป็นลูกจิ้งจอกน้อยอายุได้ไม่ถึงห้าสิบปี ส่วนบิดาของเขาเป็นใครนั้น ไม่อาจรู้ได้ ปีศาจจิ้งจอกนิยมการบำเพ็ญคุณุ่ หากยังไม่เจอคูชีวิตที่ต้องใจ พวกเขา ก็จะเปลี่ยนคูบำเพ็ญไปได้เรื่อยๆ มารดาของอวีนสุย ไม่มีคู แต่นางกับไปซุนเป็นสหายที่เคยคบค้าสมาคมกันมา เมื่อนาง ลื่นไป ไปซุนที่เห็นแก่มิตรภาพเก่าก่อนจึงคอยเป็นธุระช่วยดูแลลูกจิ้งจอกกำพร้า

ช่วงพันกว่าปีก่อนนั้น อารมณ์ของจิวเยว่ออกจะหดหู่แคว้งคว้าง อยู่บ้าง ได้เห็นลูกจิ้งจอกขนสีเทา ถึงหน้าตาทำทางจะค่อนข้าง เชื้อช่า แต่ก็น่ารักน่าเอ็นดู จึงตัดสินใจให้คอลลูกจิ้งจอกตัวนี้มาเล่น อยู่ข้างกาย อวีนสุยจัดว่าเป็นผู้มีพรสวรรค์ด้านการบำเพ็ญเพียร ติดตามเขาได้ไม่นาน ฟังการชี้แนะสองสามประโยค กลับสามารถ บำเพ็ญตบะได้ถึงชั้นนอกทางที่สามตั้งแต่อายุได้พันสองร้อยปี

เด็กอายุยังน้อยชอบเที่ยวเล่นก็เป็นเรื่องธรรมดา อวีนสุยหาย ออกไปเยี่ยมเยียนสหายที่มีอยู่ทั่วแดนปีศาจครั้งละหลาย ๆ เดือน นายท่านอย่างเขาไม่คิดจะถือสาหาความอะไร เดิมทีที่ได้ชื่อว่าเป็น บริวารของเจ้าปีศาจนี้ ก็เป็นแค่ตำแหน่งลอย ๆ ไม่ได้มีหน้าที่การ งานอันใดเป็นชิ้นเป็นอัน

เมื่อครั้งที่จิวเยว่รับบัญชาจากเทพมารดา ลงมาจัดการปราบปรามเหล่าปีศาจที่ชอบหาเรื่องวิวาทกันให้อยู่ร่วมกันอย่างสงบ

เรียบร้อย แล้วขึ้นเป็นผู้ปกครองแดนปีศาจนั้น เหล่าปีศาจที่ร้อยวัน พันปีไม่เคยมีผู้นำอย่างเป็นทางการรู้สึกตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง ตอนนั้นป่าจิ้งจอกแทบจะถูกผู้ที่มาขอฝากตัวเป็นบริวารรับใช้ของ เขาย่าจนราบเป็นหน้ากลอง ถึงแม้ตอนหลังเขาจะประกาศชัดเจนแล้วว่าไม่คิดจะดำเนินรอยตามเง็กเซียนฮ่องเต้บนสวรรค์ แต่งตั้ง ขุนนางปีศาจ แม่ทัพนายกองปีศาจ นางกำนัลปีศาจใด ๆ ทั้งสิ้น ให้ทุกคนจงกลับไปใช้ชีวิตที่เผ่าของตัวเองอย่างที่เคยเป็นมา ก็ยังมีพวก ที่ต่อต้านเพียรพยายามมากล่อมให้เขารับสมัครขุนนางรับใช้ให้จงได้ สุดท้ายจิวเยวจึงมอบหมายให้ไปชุ่น จิ้งจอกขาวที่รู้ความที่สุดใน เผ่าคอยทำหน้าที่จัดการคนพวกนี้ ไปชุ่นนิสัยสุขุมเยือกเย็น ลงมือ เฉียบขาด ไม่นานก็จัดการเชิฐแขกเหล่านั้นให้เผ่นกลับบ้านไปได้ จนหมด

หลังจากมีไปชุ่นเป็นบริวารคนแรกแล้ว ปีศาจผู้รักความ ก้าวหน้าเหล่านั้นก็ไม่โผล่มากวนใจเขาอีก นางยังช่วยจัดการเรื่อง ไหญ่ไหญ่ต่าง ๆ ในแดนปีศาจให้เขาอีกด้วย ความสงบในชีวิตกลับ คืนมา จิวเยวไม่คิดจะหาบริวารคนที่สองมาเพิ่ม แต่สามพันปีให้หลัง ตำแหน่งนี้กลับถูกเสี่ยวถงจิ้งจอกแดงหัวแข็งใช้ชีวิตเข้าแลกมา

ในป่าจิ้งจอกไม่เคยขาดคนที่ต้องการบำเพ็ญคู่กับเขา ตบะ พลังของจิ้งจอกเก้าหาง หากได้รับมาสักเล็กน้อยย่อมสามารถ เพิ่มพูนพลังของคู่บำเพ็ญให้รวดเร็วอย่างก้าวกระโดด แต่เสี่ยวถง ผู้นี้ ถึงจะมีความปรารถนาในตัวเขา กลับเอาแต่คุกเข่าขอร้องให้รับ นางเป็นบริวาร คอยติดตามรับใช้ใกล้ชิดเพียงอย่างเดียว ในเผ่า จิ้งจอกที่เปิดเผยจริงใจเรื่องความต้องการเสมอมา วิธีการของนาง นับว่าแปลกไม่เหมือนใคร

แดนปีศาจเพิ่งถูกรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ไม่นาน ยังมีเรื่องกระทบกระทั่งกันอยู่เรื่อย ๆ ในฐานะผู้ปกครองแดนปีศาจ จิวเยว้ย่อมต้องเป็นคนคลี่คลายปัญหาเหล่านี้ วันหนึ่งที่เกิดการวิวาทกันระหว่างปีศาจเสือปลากับปีศาจหมาใน เสี้ยวถงมาคุงเข้าอยู่หน้าถ้ำของเขาเหมือนเช่นทุกวัน จิวเยว้ยจึงถือโอกาสส่งนางไปจัดการเรื่องนี้เสียเลย เสี้ยวถงหายไปสามชั่ววาม ตอนกลับมาสภาพสะบักสะบอมเล็กน้อย รายงานว่าภารกิจสำเร็จลุล่วง หลังจากนั้นเขาจึงส่งนางไปสู้อยู่เรื่อย ๆ เผื่อว่านางทนไม่ไหวเมื่อไรก็คงเลิกล้มความตั้งใจไปเอง

วันหนึ่งอสุรกายเหนียน² ปีนขึ้นจากทะเลตงไห่มาอาละวาดอยู่ที่สุดเขตแดนปีศาจ เหนียนเป็นสัตว์ร้ายที่อยู่มาตั้งแต่บรรพกาล แม้แต่ท่านฮ่องแห่งทะเลตงไห่ยังทำได้แค่กักขังมันเอาไว้ที่กันทะเลลึก จิวเยว้ยสั่งให้เสี้ยวถงไปปราบเหนียน ไยมิใช่สั่งให้นางไปตายเดิมที่คิดว่าคราวนี้เสี้ยวถงน่าจะโกรธจนไม่ยอมเห็นหน้าเขาอีก จึงจอกแดงผู้อารมณ์ร้อนเสมอมากลับอดทนมุ่งหน้าไปยังสุดเขตแดนปีศาจ ต่อสู้แลกชีวิตกับเหนียนจริง ๆ ตอนที่เขารับรู้ไปถึงนางก็มีสภาพร่อแร่จะหมดลมอยู่แล้ว

หลังจากจัดการไล่เหนียนกลับลงทะเลไป จิวเยว้ยก็ยอมให้เสี้ยวถงคอยติดตามอยู่ข้างกาย อย่างไรก็ตามนางจนเคยชิน

² เหนียน (年) เป็นสัตว์ประหลาดตามเทพปกรณัมของจีน หัวมีขนรุงรัง คุร้ายมาก อาศัยในทะเลลึกเป็นเวลายาวนาน ทุกปีพอถึงวันสิ้นปีก็จะปีนขึ้นฝั่งมาทำร้ายผู้คนและสัตว์เลี้ยง ตามตำนานเชื่อว่าเหนียนกลัวสีแดง ดังนั้นในคืนวันสิ้นปี ทุกบ้านก็จะแปะคำโคลงคู่สีแดง จุดประทัดเสียงดัง และจุดไฟสว่างไสว

แล้ว อีกทั้งหากเขายังใจแข็งไถ่นางไป ไม่รู้ว่าแม่สาวจอมดี้อด้านผู้นี้ จะคิดรนาหาที่ตายเข้าจริง ๆ หรือไม่

กว่าจะได้มายืนอยู่ในตำแหน่งนี้ เสี่ยวถงต้องยากลำบากแสนสาหัส ด้วยเหตุนี้นางจึงค่อนข้างเขม่นอวินสุยผู้อาศัยเพียงจังหวะ และโชคดวง จับพลัดจับผลูได้มาเป็นบริวารอีกคนของเขาโดยไม่ต้องออกแรงใด ๆ

“นายท่าน” เมื่อเห็นจิวเยว่ เสี่ยวถงก็รีบผุดลุกขึ้น “ท่านเพิ่งนอนไปได้ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม³ เหตุใดจึงออกมาแล้วเล่า”

โดยปกตินายท่านนอนกลางวันอย่างน้อยก็ต้องหนึ่งชั่วยาม ตอนนี้อกกลับตื่นขึ้นมาเสียแล้ว ทั้งยังออกมาโดยที่เสื้อผ้าหลุดลุ่ยราวกับมีเรื่องเร่งด่วน หรือว่านายท่านจะได้ยินที่รวิ้วเหมยพูดเรื่องราวบ้า เช่นนั้นที่นายท่านรีบร้อนออกมา หรือว่า...

คิดมาถึงตรงนี้ ใบหน้าของเสี่ยวถงก็เปลี่ยนสี แม้แต่ทำยีนยังดูโงเงนคล้ายจะล้มคว่ำ

จิวเยว่กำลังใช้คาถาจัดเสื่อผ้าบนร่างให้เรียบร้อย ไม่ทันได้หันไปมองสีหน้าบริวาร ตอบสั้น ๆ ว่า “ข้าออกมาต้อนรับคน”

“มีคนมา?” ไปซุ่นเล็กคิ้ว ก่อนจะยิ้มน้อย ๆ “หรือจะเป็นท่านขุนพลสวรรค์”

จิวเยว่พยักหน้า “อ้อ เป็นเขา”

พูดเท่านั้นก็สะกิดปลายเท้า ร่างกายคล้ายเปลี่ยนเป็นหมอกควัน พุ่งทะยานหายลับไปในชั่วพริบตา

³ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ชั่วยาม เท่ากับ 2 ชั่วโมง

เสี้ยวดวงถอนหายใจออกมาแล้วนั่งลงที่เดิม “ที่แท้ก็เป็นเพราะท่านเทพเสวียเหลียง”

นางแผลงคิดไปว่านายท่านจะเกิดอยากดูระบำของรวิ้วเหมยที่แท้เขาออกมา ก็เพื่อไปพบสหาย ไม่ได้ใส่ใจรวิ้วเหมยสักนิด เป็นนางคิดมากไปเอง

ไปทูนปรายตามองเสี้ยวดวงที่นั่งยิ้มอย่างปลอดโปร่งโล่งใจ ยกน้ำชาขึ้นมาจิบอีกหนึ่ง

ในเรื่องของความรู้สึก เสี้ยวดวงออกจะสมองที่อเหมือนท่อนไม้ อยู่บ้างจริง ๆ

ลิกเข้าไปในป่าจิ้งจอก มีทะเลสาบอยู่แห่งหนึ่งชื่อว่าทะเลสาบหยวนฉือ เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเหล่าจิ้งจอกทั้งหลายจะไม่ก้าวล่วง

จิวเยว่เหินร่างลงที่ริมฝั่ง ก่อนจะก้าวเหยียบน้ำไปยังเกาะที่อยู่ใจกลางทะเลสาบหยวนฉือ เกาะกลางทะเลสาบนี้ เดิมทีเคยมีศิลาก้อนหนึ่งตั้งอยู่

ศิลาก้อนนั้นก็คือตัวเขานั้นเอง

นับตั้งแต่เริ่มแรก หลังจากที่ผานกู่ควงขวานเบิกฟ้า ก่อกำเนิดผืนดินแผ่นฟ้าขึ้นมา ที่ใจกลางทะเลสาบหยวนฉือ บนแดนปีศาจ มีศิลาวิเศษอยู่ก้อนหนึ่ง ศิลาก้อนนี้รับพลังจากฟ้าดินมาหลายพันหลายหมื่นปี วันหนึ่งก็เริ่มปรากฏรอยแตกร้าว รอยร้าวนี้ลามไปทั่วทั้งก้อน เมื่อถึงกลางดึก น้ำในทะเลสาบพลันปั่นป่วน แดนปีศาจเกิดแผ่นดินไหวสะเทือนไปถึงท้องทะเล จิ้งจอกเก้าหางตัวแรกและตัวเดียวถือกำเนิดขึ้นมาในคืนนั้นเอง

ร่างจิ้งจอกของเขา ขนทั้งร่างเป็นสีขาวพระจันทร์⁴ ส่องสว่างราวกับจะเปลี่ยนราตรีให้เป็นทิวา ทางที่เหล่าปีศาจจิ้งจอกเฝ้าบำเพ็ญตบะเป็นร้อยเป็นพันปีหวังจะได้เพิ่มมานั้น เขามีติดตัวมาถึงเก้าหาง เรื่องนี้นับว่าฟ้าดินช่างลำเอียงโดยแท้

หลังจากเขาถือกำเนิดขึ้นมา ก็ถูกเทพมารดาราบไปเลี้ยงดูอยู่ข้างกาย บนสวรรค์เล่าลือกันว่าเทพมารดาทรงเกรงว่าปีศาจที่รับிடามารดา ทั้งยังเกิดมาพร้อมพลังตบะแก่กล้า หากปล่อยเอาไว้อาจกลายเป็นมหันตภัย สร้างความเดือดร้อนวุ่นวายให้แก่สามโลก ถึงได้นำตัวไปอบรมสั่งสอนให้เข้าใจหลักธรรมอันดีงาม แต่ในความเห็นของจิวเยว่ เทพมารดาเพียงแค่อุจจกร่างจิ้งจอกเก้าหางของเขาเท่านั้นเอง หากเทพบนสวรรค์พวกนั้นมาเห็นเทพมารดาตอนแปรงขนให้เขาอย่างเปลือยเปลือย ไม่รู้ว่าจะทำหน้าอย่างไร

เทพมารดาอยู่มาตั้งแต่สมัยกำเนิดฟ้าดิน เมื่อครั้งที่เสาค้ำฟ้าพังทลาย นางได้ทำการซ่อมฟ้าค้ำจุนสวรรค์ สูญเสียพลังไปมากสุดท้ายจึงต้องเข้าสู่การหลับลึกเพื่อฟื้นฟูพลัง การหลับลึกของเทพแห่งบรรพกาลเชื่อว่าใช้เวลาเพียงไม่กี่พันปี บางทีอาจต้องรอจนสรรพสิ่งใกล้ถึงกาลดับสูญ นางจึงจะลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนนางจะหลับไหลยังเป็นหวังว่าเขาจะโดดเดี่ยว ถึงได้มีบัญชาให้เขาหวนคืนสู่ถิ่นกำเนิด รับหน้าที่ปกครองดูแลปีศาจในดินแดนแห่งนี้ต่อไป

ยีนใจลอยอยู่ได้ไม่นาน จิวเยว่ก็สัมผัสได้ถึงพลังกล้าแข็งขุมหนึ่งทีใกล้เข้ามา เขาวาดมือเสกโต๊ะหินกับม้านั่งขึ้นสองตัว ก่อนจะ

⁴ สีขาวพระจันทร์ (月白色) ของจีน เป็นสีขาวที่มีสีฟ้าอ่อนเจือปน

นั่งลงรอการมาถึงของเจ้าของพลังขุมนั้น

เพียงชั่วอึดใจ ที่ขอบฟ้าก็ปรากฏแสงสีทองเจิดจ้า เมื่อใกล้เข้ามาจึงเห็นว่าเป็นร่างของบุรุษผู้หนึ่งเหยียบเมฆสีทองเหาะลงมา บุรุษผู้นี้หน้าตาหล่อเหลาส่างงาม สวมชุดเกราะตลอดร่าง มือขวากุมทวนเงิน ปลายพู่ที่ติดอยู่กับทวนสะบัดพลิวไปตามแรงลม รัศมีเทพทั่วร่างเปล่งประกายจนแทบย้อมทะเลสาบหยวนฉือให้กลายเป็นสีทอง

จิวเยว่เงยหน้าขึ้นมองเขา นัยน์ตาสีอำพันโค้งขึ้นคล้ายจะยิ้มเอื่อยทักทายไปคำหนึ่ง “เสวี่ยเหลียง”

ผู้ถูกเรียกก้าวลงจากเมฆมายืนอยู่บนพื้นดิน สะบัดมือเก็บทวนเงิน ก่อนจะนั่งลงบนม้านั่งหิน

ในชีวิตอันยืนยาวของจิวเยว่ มีผู้ที่คบหากันฉันมิตรสหายอยู่น้อยจนน่าสลดใจ เขาค่อนข้างมั่นใจว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่นิสัยใจคอ แต่อยู่ที่ศักดิ์ฐานะ ตอนที่เขากำเนิดขึ้นมา ณ ทะเลสาบหยวนฉือ ไม่มีทั้งพ่อแม่และพี่น้อง นี่ฟังดูแล้วชวนให้ผู้คนรักใคร่สงสาร ติดอยู่ที่ว่าเขาดันกำเนิดมาเป็นจิ้งจอกเก้าหางซึ่งมีพลังมากพอจะถล่มแดนปีศาจให้จมไปอยู่ก้นทะเลได้ สำหรับเหล่าเซียนปีศาจตัวเล็กตัวน้อย...นี่ฟังดูแล้วชวนให้รู้สึกหวาดผวา

ต่อมาเทพมารดาปรับตัวเขาขึ้นไปอยู่ด้วยในวิมานเทพของนางปวงเทพบนสวรรค์ล้วนเคารพนับถือเทพมารดาอย่างสุดจิตสุดใจ แม้แต่จะเหาะผ่านยังกลัวว่าจะรบกวนความสงบของท่านผู้อาวุโส ต้องเหาะอ้อมไปไกล ๆ แล้วจะหาใครที่เหมายุติธรรมเป็นสหายกับเขา

เทพมารดาเข้าสู่การหลับใหล เขากลับลงมาที่แดนปีศาจ แรก

เริ่มเดิมทีก็ยังมีความกระตือรือร้นที่จะก่อร่างสร้างมิตรภาพอยู่บ้าง แต่ทยอยมไม่่อยากเป็นเพื่อนกับองค์เง็กเซียน มารยอมไม่่อยากเป็นเพื่อนกับจอมมาร ปีศาจก็ยอมไม่่อยากเป็นเพื่อนกับจ้าวปีศาจเช่นกัน สุดท้ายหลายหมื่นปีมานี้ ผู้ที่เขาพอจะนับได้ว่าเป็นสหายจึงเหลือแค่เหล่าปวิวาร กับท่านอ๋องเผ่ามังกรแห่งทะเลแดงไห้ที่นาน ๆ ทีจะขึ้นจากทะเลมาร่ำสุราสนทนาพาทีเรื่องความเป็นไปของสามโลกกับเขาผู้นั้น

เรื่องความเป็นไปของสามโลกที่ต่งไห้ฮ่องโปรดนำมาสนทนาก็คือเรื่องจำพวก...น้องชายคนที่สามของเขาเวลานี้กำลังติดพันเซียนมัจฉาตนไหนในทะเลเป่ย์ไห้ เซียนรับใช้บนสวรรค์คนใดลักลอบมีความสัมพันธ์กับนางมาร เทพองค์ใดลงไปฝึกฝนจิตใจด้วยการเผชิญเคราะห์บนโลกมนุษย์ เป็นเรื่องชี้หมุราชี้หมาแห่งทั้งลัน

ขุนพลสวรรค์ประจำทิศบูรพา ท่านเทพเสวียเหลียง เป็นสหายคนล่าสุดที่จิวเยว่บังเอิญได้พบพานเมื่อประมาณร้อยปีมานี้เอง เทียบกับต่งไห้ฮ่องผู้เอาแน่เอานอนไม่ได้แล้ว เสวียเหลียงนับว่าเป็นสหายที่ดีอย่างยิ่ง ทั้งที่ต้องรับผิดชอบดูแลประตูสวรรค์ ก็ยังหาเวลามานั่งเล่นหมากล้อมกับเขาได้ทุกเดือน

นัดเล่นหมากล้อมครั้งล่าสุดของพวกเขาเพิ่งผ่านไปได้สัปดาห์หนึ่งเท่านั้น นับว่าเสวียเหลียงมาเร็วกว่าปกติ จิวเยว่กำลังจะออกปากถามไถ่ อีกฝ่ายก็เสกไห้กระบี่เบื้องสองไห้ออกมาเสียดก่อน

ไห้กระบี่เบื้องลอยมาอยู่ตรงหน้า กลิ่นหอมเข้มข้นพลันฟุ้งกระจายไปในอากาศ จิวเยว่ตาลุกวาว รีบคว้ามาเปิดดูทันที “สุราทิพย์หรือ”

สุราทิพย์ของแดนสวรรค์เป็นของดีที่สงวนไว้เฉพาะเมื่อเทพ

ชั้นสูงจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ หมักจากลูกท้อพิเศษของเจ้าแม่ซีหวังหมู่ สามารถเพิ่มพูนตบะพลัง ยืดอายุขัยให้ยืนยาว

จิวเยว่ไม่ได้สนใจเรื่องอย่างตบะพลัง แต่ที่เขาสนใจก็คือสุราทิพย์นี้รสชาติเยี่ยมยอด แม้รสจะค่อนข้างหวานหอมอ่อนจาง ความร้อนแรงกลับสู้กับสุราเพลิงธราของวังมาร ถือเป็นหนึ่งในยอดสุราของแดนเซียน

ของดีเช่นนี้ เสวี่ยเหลียงหิวมาฝากเขาถึงสองไห จิวเยว่มองท่านเทพที่นั่งอยู่เบื้องหน้า พลันรู้สึกที่ฟ้าดินคงเห็นใจที่เขาเกิดมา มีชะตาไร้ญาติขาดมิตร ถึงได้ส่งสหายที่ใจป่าเช่นนี้มาให้

เห็นดวงตาสีอำพันที่เป็นประกายวาววับราวกับอัญมณี มุมปากของเสวี่ยเหลียงก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม “ไม่นานมานี้เทพชะตาเพิ่งจัดงานเลี้ยง ข้าจำได้ว่าท่านชอบสุราทิพย์ของแดนสวรรค์ จึงขอมาฝากท่านด้วย”

จิวเยว่ยกไหสุราขึ้นจิบ เพียงคำเดียวรสชาติหวานหอมก็กระจายไปทั่วทั้งปาก เมื่อไหลลงคอกลับรู้สึกร้อนผ่าว

“สุราดี” เขาเอ่ยชม ก่อนจะหรีตามองขุนพลสวรรค์ที่นั่งยิ้มอยู่ตรงหน้า “คราวนี้ท่านมาเร็วกว่าปกติ ทั้งยังมีของกำนัลมาฝากแน่นอนว่าข้าย่อมซาบซึ้งใจ แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ หรือว่ามีเรื่องอันใดเกิดขึ้น”

เสวี่ยเหลียงหลบตา ทำทางดูลำบากใจ จิวเยว่เลิกคิ้ว หรือว่าท่านเทพผู้นี้จะมีเรื่องรบกวนเขาจริง ๆ

“พวกเราคบหากันมา แม้ไม่อาจนับได้ว่าเนิ่นนาน แต่ไม่ตรีระหว่างสหายไหนเลยจะวัดได้ด้วยวันเวลา หากท่านมีเรื่องอะไรต้องการให้ข้าช่วยก็บอกมาเถิด หากว่าช่วยได้ ข้าย่อมช่วยท่านอย่าง

สุดความสามารถ ไม่บ้ายเบี่ยงแน่นอน” เขาพูดประโยคนี้ออกมา รู้สึกว่าตนเองดูองอาจสง่างามไม่เลว แต่เสวียเหลียงกลับส่ายหน้า

“ข้าไม่ได้มีเรื่องใดจะไหว้วาน” เจียบไปอึดใจหนึ่ง เสวียเหลียงถึงพูดออกมา “อันที่จริงข้ามาเพื่อแจ้งข่าวว่า หลังจากนั้นคงจะไม่ได้มาที่ป่าจิ้งจอกสักพัก”

จิวเยว่ขมวดคิ้ว สีหน้าของเสวียเหลียงเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม ท่าทางคล้ายมีเรื่องหนักใจ “โลกมนุษย์เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นอย่างผิดวิสัย เบื้องบนสงสัยว่าจะเป็นฝีมือของเจียงซือ”

ที่เรียกว่าเจียงซือนี้ เดิมก็คือมนุษย์ที่คิดอยากเป็นเซียนหวังในชีวิตที่เป็นอมตะ แต่ไม่มีใจมูมานะพอที่จะบำเพ็ญเพียร จึงใช้วิธีต้องห้าม ปิดบังหลอกหลวงสวรรค์ ทำพิธีศพให้ตนเอง บิดเป็อนข้อมูลในบันทึกของเทพชะตา ผู้ที่ทำเช่นนี้ ถึงจะต่ออายุให้ตนเองได้ แต่ก็ต้องคอยหลบหนีทัณฑ์สวรรค์ ใช้ชีวิตเหมือนผีดิบ ทั้งยังต้องคอยขโมยอายุขัยของผู้อื่น

“เช่นนั้นหรือ” จิวเยว่วางไหสุราลงบนโต๊ะหิน พิธีกรรมในการเป็นเจียงซือถูกเง็กเซียนฮ่องเต้องค์ก่อนสั่งทำลายไปก็หลายพันปีมาแล้ว ไม่นึกว่าจะยังเล็ดลอดหลงเหลืออยู่บนโลกมนุษย์ “หากเป็นเจียงซือจริง ๆ ก็ยุ่งยากแล้ว”

วิชาฤทธิ์ของเจียงซือย่อมลู่เทพไม่ได้ แต่พวกนี้หลบซ่อนตัวเก่งมาก จะควานหาตัวเจียงซือจากมนุษย์ธรรมดา คงต้องเปลืองแรงไม่น้อย

เสวียเหลียงพยักหน้า “ข้าได้รับคำสั่งให้ลงไปสืบข่าวเรื่องนี้ หากเป็นเจียงซือก็ต้องกำจัดให้สิ้นซาก ไมให้วิฆานอกริตหลงเหลืออยู่อีก วันนี้จึงตั้งใจมาบอกกล่าวท่านเอาไว้ล่วงหน้า”

“นับว่าท่านใส่ใจแล้ว” จีวเยว่มองใบหน้าเคร่งเครียดของเขา แล้วเหลือบมองของกำนัลบนโต๊ะ รู้สึกซาบซึ้งขึ้นมาจริงๆ “ในเมื่อท่านรับคำสั่งให้ไปทำหน้าที่ ย่อมต้องทำให้สำเร็จลุล่วง ส่วนหมากล้อมกระดานนี้ เล่นเมื่อไรยอมได้ทั้งนั้น”

เห็นอีกฝ่ายยังคงเป็นกังวล เขาจึงยกไหสุราขึ้นพลางเอ่ย “ข้าขอดื่มอวยพรให้ท่าน ขอให้ภารกิจครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี” พูดจบก็ดื่มเข้าไปอีกใหญ่

คนผู้นั้นแต่ไหนแต่ไรก็มีความรับผิดชอบอย่างยิ่ง ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่สอดส่องดูแลทุกสรรพสิ่งในบูรพาทิศ ตอนที่เจอกันครั้งแรก เสวี่ยเหลียงก็ตามมาปราบยักษ์สิงเทียนที่หลุดออกมาอละวาด คาดว่าเบื้องบนคงเห็นความทุ่เหวของเขา จึงมอบหมายงานสำคัญมาให้ อาจจะไม่ใกล้เคียงได้เลื่อนขั้นแล้วกระมัง

ได้ยินคำอวยพรของจีวเยว่ เสวี่ยเหลียงก็แผยรอยยิ้มบาง ๆ “ขอบคุณท่าน”

เขาดูสดชื่นขึ้นมาบ้าง จีวเยว่ก็วางใจ โบกมือหนึ่งครั้งเสกกระดานหมากล้อมขึ้นมาบนโต๊ะหิน

จะได้เล่นอีกเมื่อไรก็ไม่อาจรู้ได้ ตานี้ดังกลยุทธ์พิสดารที่เคยเห็นในตำราบนโลกมนุษย์มาลองใช้ดูหน่อยก็แล้วกัน

สาม

ผืนผ้าหลากสีลอยพลิวอยู่กลางอากาศ ร่างอรชรงดงาม
ของเหล่านางรำบิดเอวหมุนกายไปตามจังหวะดนตรี เมื่อผืนผ้าเหล่านั้นค่อย ๆ หล่นร่วงลงมา พวกนางก็พลิวร่างลึกลับนี้ เกิดเป็นภาพงดงามตระการตา ทุกท่วงท่าเข้ายวนชวนให้หลงใหล การร่ายรำของปีศาจจิ้งจอก หากผู้ที่ได้ชมมีตบะไม่กล้าแข็งพอ จะต้องถูกสะกดใจตรึงวิญญาณ ได้แต่ยืนตะลึงจ้องอยู่กับที่ ก้าวขาไม่ออกแม้แต่ก้าวเดียว

การร่ายรำในครั้งนี้ เหล่านางรำท่อมเทกายใจอย่างยิ่ง แขนดัดจนเป็นเส้นโค้ง เอวอ่อนจนไร้กระดูก เมื่อดนตรีเร่งจังหวะจนถึงจุดที่ตื่นเต้นเร้าใจที่สุด ปีศาจสาวที่รีดเค้นวิชาแปลงกายจนงามหยาดฟ้ามาดินก็ยกฝ่ามือขึ้นเป่าเบา ๆ เกิดเป็นฝนบุปผาโปรยปรายลงมาทั่วบริเวณ กลีบดอกไม้ลอยไปหยุดตรงหน้าชายหนุ่มในชุดสีฟ้าอ่อนที่เอนตัวนั่งอยู่บนแท่นศิลา

ดวงตาสีอำพันจ้องมองมา นางจิ้งจอกผู้ไปรยบุปผากลับ

หายใจ ชายผู้นั้นขยับตัวเล็กน้อย ริมฝีปากเผยอขึ้น

ท่ามกลางสายตาคาดหวังของจิ้งจอกทั้งเผ่า ท่านจ้าวปีศาจ
หาวออกมาหนึ่งครั้ง

อวิ้นสุยลอบกลืนน้ำลาย เมื่อหลายวันก่อนนายท่านเปรย
ออกมาว่าเพื่อ เหล่าจิ้งจอกต่างพากันเสนอตัวมาสร้างความบันเทิง
ด้วยหวังว่าจะสามารถทำให้นายท่านพอใจ แต่ยามนั้นนอกจากนาย
ท่านจะยังดูเฉยชา จิ้งจอกทั้งป่าก็พากันหดหู่นิ่งหงไปด้วยแล้ว

จิ้งจอกเทาเอียงตัวไปด้านซ้าย แอบกระซิบกับไปซุ่น “เหตุใด
พักนี้นายท่านถึงดูอารมณ์ไม่สู้ดี”

ไปซุ่นใช้แปรองสางขนหางมาตั้งแต่เช้า ในที่สุดก็มาถึงทางที่ห่านาง
เหลือบตามองอวิ้นสุย “ยอมเป็นเพราะท่านเทพเสวี่ยเหลียง
ไม่อยู่”

ขุนพลสวรรค์ผู้นั้นไม่ได้แวะมาที่ป่าจิ้งจอกประมาณสามเดือน
แล้ว ตอนแรกนายท่านไม่ได้มีท่าทีอะไร แต่พักนี้คงเริ่มเบื่อหน่าย
ขึ้นมาแล้วกระมัง

อวิ้นสุยโคลงศีรษะ “ที่แท้ก็เป็นเพราะเรื่องนี้ สองคนนี้ช่างเป็น
สหายที่ดีต่อกันจริง ๆ”

ตัวเขาเองก็มีสหายมากมาย หากไม่ได้ไปมาหาสู่กันนาน ๆ ก็
คงคิดถึงอยู่บ้างเหมือนกัน แต่นายท่านกับท่านเทพเสวี่ยเหลียงเจอ
หน้ากันอยู่ทุกเดือน ความสัมพันธ์น่าจะแน่นแฟ้นยิ่งกว่าเขากับเหล่า
สหาย

ไปซุ่นไม่ได้ตอบ แต่กลับย้อนนึกไปถึงเหตุการณ์หนึ่ง

เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน นายท่านไปจัดการเรื่องวุ่นวายในแดน
ปีศาจ ตอนกลับมา รวบรวมเหยือกใช้แผนนาริงามขึ้นเมื่อมีสุรา มอม

เหล่านายท่านดูสักครั้ง จัดงานเลี้ยงต้อนรับขึ้นมาอย่างงง ๆ ถึงจะจัดขึ้นอย่างงง ๆ แต่เผ่าปีศาจจึงจอกลั่นขึ้นขอบงานรื่นเริงสังสรรค์แห่งมาร่วมงานกันอย่างคับคั่ง นายท่านนั้นหลังดื่มสุราหมักฝีมือร่ำเหมยไปหลายไห ถึงจะไม่ได้เมาจนเห็นนางคูน่าพิศวาสขึ้นมา แต่ตอนเดินกลับถ้า ฝีเท้าก็ยังชวนเซไปหลายจังหวะ

เสียวดวงดวลเหล้ากับร่ำเหมยจนคอพับหลับไปทั้งคู่ ส่วนอภินิษย์ก็ไม่รู้ไปสนุกสนานอยู่ตรงไหน ผู้ที่ตามไปรับใช้นายท่านจึงเหลือแค่นางเพียงผู้เดียวเท่านั้น ตอนนางยกน้ำแกงสร้างเมาเข้ามา นายท่านก็เอ่ยขึ้นว่า

“วันนี้ข้าได้เจอคนผู้นั้นอีกแล้ว”

นางยังไม่ทันได้ถามว่าคนผู้นั้นคือผู้ใด นายท่านกลับเอ่ยประโยคถัดมาที่น้ำเต็งตะลุ้งอย่างยิ่ง

“ข้าชวนเขาบำเพ็ญร่วมกัน เสียตาย เขามีคนในใจอยู่แล้ว ไปชุน เจ้าว่าเทพธิดาที่ทำให้มนุษย์คนหนึ่งยึดมั่นในตัวนางถึงชั้นยอมบำเพ็ญเพียรเพื่อขึ้นมาครองคู่อยู่กับนางบนสวรรค์ จะต้องเป็นคนงามปานใดกันนะ”

ชามน้ำแกงในมือเอียงกระเท่เร่ ไปชุนนึกสงสัยว่านางเปลอติ่มสุรามากไปจนหูเพี้ยนใช่หรือไม่

มีคนที่สามารถปฏิเสศการเซียวของจิ้งจอกแก้หางได้ นี่ยอมนำเต็งตะลุ้ง แต่ที่นำเต็งตะลุ้งที่สุดคือนายท่านเป็นฝ่ายเซียวชวนผู้อื่นมาบำเพ็ญคู่

ทั่วทั้งแดนปีศาจ เป็นที่รับรู้กันว่าท่านจ้าวปีศาจของพวกเขา นั้น แม้ร่างเดิมจะเป็นจิ้งจอกแก้หาง แต่กลับไม่เคยบำเพ็ญคู่กับผู้ใดทั้งสิ้น ตอนที่เขายังติดตามอยู่ข้างกายเทพมารดานั้นก็แล้วไปเกิด

แต่เมื่อลงมาปกครองแดนปีศาจแล้ว ก็ยังคงไม่มีทีท่าจะสนใจผู้ใด
ไม่ว่าเหล่าปีศาจน้อยใหญ่จะเพียรพยายามเสนอตัวเท่าไรก็ตาม
นอกจากนี้ไปชุนยังรู้ดีว่า เมื่อหนึ่งพันปีก่อนหน้านี้ นายท่านไปยัง
โลกมนุษย์ ได้พบเรื่องสะเทือนใจ หลังจากนั้นก็ยังไม่มีแกใจจะ
เหลือบแลเรื่องราว ใดๆ อีก

แต่นายท่านกลับพูดออกมาเองว่าได้ชวนคนผู้หนึ่งมาบำเพ็ญ
ร่วมกัน

ไปชุนวางขามใส่น้ำแกงลง ขณะกำลังขังใจว่าจะถามต่อดีหรือไม่
ไม่ว่าคนผู้นี้เป็นใคร นายท่านก็พูดต่อ น้ำเสียงคล้ายรำพึงกับตนเอง

“ข้าเพิ่งรู้ว่า แท้จริงแล้วมนุษย์ที่มั่นคงในรักก็มีอยู่เช่นกัน เป็น
ตัวข้าโชคไม่ดีเอง ที่ว่าสรรพสิ่งล้วนมีวาสนาเป็นของตนเองคงเป็น
เช่นนี้กระมัง ผู้อื่นมีวาสนาร่วมกัน ฟ้าดินจึงเมตตา สร้างหนทางให้
แต่ข้ากับเว่ยอ้อหลง ตั้งแต่แรกก็ไม่มีวาสนาต่อกัน... คำพูดนี้ ตอนที่
ได้ยินครั้งแรก ข้าโกรธเสียจนหน้ามืด ตอนนี้อมาคิดดูแล้ว คำพูดนี้
ของเขา นับว่ากล่าวได้ถูกต้อง”

หลังจากนั้นนายท่านก็ดื่มน้ำแกงสร้างเมฆ หันหลังเดินเข้า
ห้องนอนไป นางเองก็ไม่กล้าเอ่ยถึงเรื่องนี้อีกเลย

เพียงแต่ตอนที่นายท่านแนะนำท่านเทพเสวี่ยเสวี่ยเสียงว่าเป็น
สหายที่พึ่งคบหากันได้ไม่นาน นางกลับหวอนึกถึงคำบอกเล่าของ
นายท่านในคืนนั้น เทพบนสวรรค์ที่นายท่านเคยชวนเขาบำเพ็ญคู่
กัน จะใช้ท่านเทพผู้นี้หรือไม่

“ท่านแก้หาง!” จิ้งจอกน้อยผู้หนึ่งวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามา เสียง
ดนตรีหยุดลง เหล่านางรำหันมามองผู้มาใหม่เป็นตาเดียว จิ้งจอก
น้อยรีบรายงานเสียงดัง “มีทหารจากแดนสวรรค์มาขอพบท่าน

ขอรับ”

ได้ยินคำว่า ‘ทหารจากแดนสวรรค์’ จี๊วเยว่ก็ตันตัวลุกขึ้นนั่ง ถ้ายทอดคำสั่งออกไป “ให้เข้ามา”

รอไม่นาน นายทหารในชุดเกราะเงินอันเป็นเอกลักษณ์ของแดนสวรรค์ก็เดินเข้ามา เขาลอบมองเหล่าปีศาจจิ้งจอกที่นั่งล้อมวงอยู่ด้วยกัน หลังคอปเปลี่ยนเป็นสีแดงกำ สวมกับเป็นเผ่าจิ้งจอก ล้วนแต่ดูขี้ขลาดจนชวนให้ลุ่มหลงในโลกีย์ ไม่ผิดไปจากคำเล่าลือแม้แต่น้อย

เขาพยายามควบคุมจิตใจให้สงบนิ่ง ประสานมือกัมศีรชะคารวะไปทางแท่นที่ยกสูง ทำความเคารพท่านจ้าวแห่งแดนปีศาจ ด้วยท่าทางเป็นการเป็นงาน

“เจ้าบอกว่าต้องการพบข้า มีเรื่องอันใด” เสียงของจ้าวปีศาจทุ้มต่ำ แต่ฟังไพเราะไม่ต่างจากเสียงพิณที่บรรเลงในงานเลี้ยงบนสวรรค์ ทหารผู้นั้นไล่สายตามองเจ้าของเสียงที่นั่งอยู่บนแท่นศิลา ชายเสื้อสีฟ้าอ่อน มือที่กุมจอกสุราเอาไว้เนียนขาวราวกับหยกมันแพะ มองไล่ไปจนถึงโบหน้า คำพูดที่เตรียมเอาไว้ก็พลันติดอยู่ในลำคอ

จี๊วเยว่ขมวดคิ้วน้อย ๆ ทหารผู้นี้สีหน้าท่าทางประหลาดพิกล หรือว่าบนสวรรค์มีเรื่องร้ายแรง?

ไปชุ่นกระแอม “ทหารสวรรค์ท่านนี้ ไม่ทราบว่ามีกิจธุระอันใดกับท่านจ้าวปีศาจ”

ทหารจากแดนสวรรค์สะดุ้ง รีบก้มหน้าลง ละล่ำละลักพูดออกมา “ข้า...ข้า...ข้า...มีข้อความจากท่านขุนพลสวรรค์ประจำทิศบูรพา ฝากมาให้ท่านจ้าวปีศาจ”

หัวคิ้วของจี๊วเยว่คลายออกทันที “เสวี่ยเหลียงฝากข้อความ

อะไรมาให้ข้าหรือ”

นายทหารผู้นั้นล้วงมือเข้าไปในชุดเกราะ หยิบม้วนกระดาษม้วนหนึ่งยื่นออกไปตรงหน้า นิ้วมือสั่นเทาเล็กน้อย

จิวเยวโบกมือหนึ่งครั้ง กระดาษม้วนนั้นก็ลอยมาอยู่ในมือเมื่อคลี่ออกอ่าน กลับเป็นชื่อเมืองหลวงของแคว้นหนึ่งบนโลกมนุษย์ มีลายมือของเสวี่ยเหลียงเขียนกำกับไว้ด้านล่างว่า ‘คนที่ติดค้างท่านผู้นั้น คือองค์ชายรัชทายาทของแคว้นผิงโจว’

สีหน้าของจิวเยวแข็งค้างไปวูบหนึ่ง เมื่อตั้งสติได้ก็เอ่ยออกมา “นี่คือ...”

“ท่านขุนพลสวรรค์บอกข้าหน่อยว่า เคยให้สัญญาต่อเจ้าวปีศาจเอาไว้ หากมีโอกาส จะตามหาคนผู้หนึ่งให้ท่าน” ทหารผู้มาส่งข่าวรีบประสานมืออธิบาย ยังคงก้มหน้ามองพื้น “ท่านขุนพลสวรรค์ลงไปสืบเรื่องเจียงซือบนโลกมนุษย์ บังเอิญสบโอกาสนั้นพอดี ตามหาคนผู้นั้นจนพบ จึงรีบให้ข้าน้อยมาแจ้งข่าวแก่ท่าน”

“ที่แท้เป็นเช่นนี้” จิวเยวบังคับสีหน้าให้ราบเรียบ พยักหน้าให้นายทหารผู้นั้น “รบกวนเจ้าแล้ว”

“มิได้ มิได้...” ทหารสวรรค์รีบตอบ “ได้เข้าเฝ้าเจ้าวปีศาจ นับเป็นวาสนาของข้าหน่อย...”

ไปขุ่นกระแอมอีกครั้ง อวีนสุยรีบติดกายลุกขึ้นมา เดินยิ้มละไมไปค้ำับทหารสวรรค์ที่สีหน้ายังดูค่อนข้างเหม่อลอย “ท่านอุตส่าห์เดินทางไกลมาแจ้งข่าวให้นายท่านของพวกเรา หากไม่ต้อนรับท่านให้ดี คงต้องถือว่าเฝ้าจิ้งจอกเรบาทกพร่องแล้ว อย่างไรก็ตามเชิญท่านตามข้ามาทางนี้”

อวีนสุยพูดซ้ำอีกครั้งว่า “เชิญ” ก่อนจะกึ่งโอบกึ่งผลักพาตัว

ทหารสวรรค์ผู้นั้นออกไป

ความเจ็บเข้าปกคลุมลานกว้าง จี๋วเยว่กั่มหน้ามองม้วนกระดาษแผ่นนั้น แววดาคลายมีแผ่นน้ำแข็งบาง ๆ ปกคลุมอยู่ชั้นหนึ่ง

“นายท่าน...” เห็นเขาคูผิดปกติ เสี่ยวถงก็เอ่ยปากเรียกอย่างเป็นกังวล

“พวกเจ้าสังสรรค์กันต่อไปเถิด ข้าอยากจับสักพัก ขอตัวกลับก่อน” จี๋วเยว่ลุกขึ้นยืน ขยับเพียงนิดเดียว ทั้งร่างก็วูบหายไป

เมื่อกลับมาถึงด้านในโพรงถ้ำ จี๋วเยว่ทรุดตัวลงนั่ง คลีกระดาษในมือออกอ่านอีกครั้ง

ข้อมูลนี้ได้มาอย่างไรกันแน่ตั้งตัวโดยแท้ เสวี่ยเหลียงบอกทหารสวรรค์ผู้นั้นว่าให้สัญญาแก่เขาเอาไว้ ทีแรกเขายังนึกไม่ออกว่ามีสัญญาเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไร ตอนนี้นานั่งนึกดูแล้ว ในที่สุดก็จำได้

เป็นวันที่พวกเขาร่วมมือกันสยบปีศาจงูฟางซินนั่นเอง

ท่านเทพเสวี่ยเหลียงผู้งานยุ่งเป็นนิจปลีกตัวมานั่งเล่น
 หมากล้อมเป็นเพื่อนเขาได้เพียงเดือนละครึ่ง แต่ละครึ่งจะนั่งเล่นอยู่ด้วยกันจนฟ้าสาง วันนั้นเพิ่งเดินหมากไปได้สองชั่วยาม ทะเลสาบหยวนฉือที่มักจะเจ็บสงบกลับมีผู้กล้าเข้ามารบกวน

คนผู้นั้นก็คือไป๋ซุ่น นางยืนอยู่ตรงริมฝั่ง ยอบตัวลงอย่างนอนน้อม

“เกิดเรื่องอันใดขึ้น” จี๋วเยว่เอ่ยถาม ทำมือให้นางรีบลุกขึ้น

หากไม่มีเรื่องเร่งด่วน ไป๋ซุ่นย่อมน้อมไม่มาหาเขาถึงที่นี่

“เรียนนายท่าน ฟางซินที่จำศีลอยู่ในถ้ำจุนอวี๋ เกิดคลุ้มคลั่ง

ขึ้นมา สังหารปีศาจหนูไปตนหนึ่งแล้ว” ไปช้อนรายงาน “เดิมทีเสียดวงจะไปจัดการด้วยตนเอง แต่ข้าเห็นว่านางกับฟางชินตบะพลังสู้ดีกัน หากต่อสู้กันขึ้นมาจริง ๆ อาจต้องเจ็บหนักทั้งสองฝ่าย จึงมาแจ้งนายท่านก่อนเจ้าค่ะ”

จิวเยว่พยักหน้า “เจ้าทำถูกแล้ว”

ปีศาจฟางชินเป็นหนึ่งในผู้อาวุโสของเผ่าปีศาจ หลายพันปีมานี้ นางขังตนเองอยู่ในส่วนลึกของถ้ำฉุนอวี่ไม่เคยออกมาแม้แต่ก้าวเดียว จู่ ๆ ฟางชินกลับอาละวาดเช่นฆ่าปีศาจตนอื่น เรื่องนี้น่าจะต้องมีสาเหตุ หากส่งคนมูทะลุอย่างเสียดวงไป เรื่องราวอาจยิ่งบานปลายใหญ่โต

เขาหันไปมองเสวี่ยเหลียง รู้สึกเสียดายเล็กน้อย “หมากกระดานนี้ ข้าคงเล่นต่อไม่ได้แล้ว”

ขุนพลสวรรค์โบทมือ กระดานหมากพลันหายวับไป กล่าวสั้น ๆ ว่า “ข้าจะไปกับท่านด้วย”

จิวเยว่กะพริบตา นี่เป็นเรื่องภายในแดนปีศาจ ไม่ควรให้คนนอกมารับรู้ แต่เสวี่ยเหลียงที่ยืนอยู่ตรงหน้ามองเขาด้วยสายตาจริงจังอย่างยิ่ง ถึงกับเสกคาถาเรียกเมฆทองมาชี้แล้ว

“เช่นนั้นท่านตามข้ามา” สุดท้ายจิวเยว่ก็ห้ามเขาไม่ลง ในเมื่อคนผู้นี้เป็นสหายของเขา ก็ไม่นับเป็นคนนอกกระมัง?

ถ้าฉุนอวี่อยู่ทางฝั่งตะวันตกของป่าจิ้งจอก ที่ถูกเรียกเช่นนั้น เพราะส่วนลึกของถ้ำเป็นที่เก็บรักษาหยกวิเศษที่มีชื่อเดียวกัน หยกฉุนอวี่ก่อนนั้นนอกจากจะเป็นของวิเศษที่ใช้ในการคงสภาพแล้ว ยังมีพลังวิญญูณเข้มข้น พลังที่แผ่ออกมาส่งผลให้บริเวณด้านหน้าของถ้ำมีหญ้าสมุนไพรงอกอยู่มากมาย พวกปีศาจน้อยที่พลังตบะไม่สูง

ชอบมาเก็บหญ้าสมุนไพรรเหล่านี้ เนื่องจากมันมีฤทธิ์ช่วยเพิ่มพูน
 ตบะได้ แน่แน่นอนว่าสำหรับปีศาจชั้นสูง ย่อมไม่เห็นพลังตบะน้อยนิด
 จากหญ้าสมุนไพรออยู่ในสายตา แต่สำหรับปีศาจตัวเล็กตัวน้อย พลัง
 ตบะนี้มีค่ายิ่ง

ฟางชินพลังฝีมือสูงส่ง ย่อมไม่สนใจหญ้าสมุนไพรรเหล่านี้
 ตลอดมานางปล่อยให้เหล่าปีศาจน้อยเข้ามาเก็บหญ้าสมุนไพรรในถ้ำ
 ได้ตามต้องการ ถ้าคุณอวีจิงไม่ใช่เซตหวงห้ามแต่อย่างใด

ปีศาจที่อยู่มานาน ทั้งยังมีอุปนิสัยเรียบง่าย เกิดลุกขึ้นมา
 สังหารผู้คนได้อย่างไร จิวเยว่ยังไม่ทันได้ขบคิดให้กระจ่าง พวกเขา
 มาถึงหน้าถ้ำคุณอวีเสี่ยก่อน

หญิงสาวสองคนวิ่งล้มลุกคลุกคลานอยู่หน้าถ้ำ ผมเผ้ายุ่งเหยิง
 สภาพมอมแมมดูไม่ได้ ด้านข้างเป็นร่างของชายผู้หนึ่ง ใบหน้าเขียว
 คล้ำ น้ำลายยังฟุ้งปาก มีรูขนาดใหญ่สองรูอยู่บริเวณท้อง เห็นได้
 ชัดว่าตายเพราะถูกพิษงู

ตามที่เป็นที่ทราบรายงาน คนที่ถูกฟางชินสังหารคือปีศาจหนู เช่น
 นั้นสองคนที่พยายามหนีตายอยู่นี้ก็คงเป็นปีศาจหนูเช่นกัน

ไม่ไกลกันนั้น ภูเขาดวมหิมาชูคอบูฟอ ร่างของมันใหญ่พอ ๆ
 กับต้นไม้ที่สูงที่สุดในบริเวณนี้ นัยน์ตาแดงกำจ้องเขม็งไปที่ปีศาจหนู
 ทั้งสองตน

ปากของงูยักษ์อ้าออกจนเห็นคมเขี้ยวขาวโพลน ฟุ้งเข้าใส่ร่าง
 ที่พยายามหลบหนี

“ไม่นะ!” ปีศาจหนูกิริตร้องเสียงหลง แต่ก่อนที่เขี้ยวคมคู่นั้น
 จะกัดขย้าลงมา ภาพสยของขวัญเบื่องหน้ากลับถูกบดบังด้วยชายแขน
 เสือสีฟ้าอ่อน

ชายแขนเสื้อสะบัดเบา ๆ ภูเขาที่พุ่งเข้ามาถูกปลัดจันกระเด็น
ถอยหลังไปสามจั้ง⁵

เมื่อเห็นใบหน้าของผู้มาใหม่ ดวงตาของหญิงสาวทั้งสองก็ลุก
โชนไปด้วยแสงแห่งความหวัง “ท่านจ้าวปีศาจ!”

อาภรณ์สีชาวยาว รูปร่างงดงามเหนือธรรมดา ทั้งยังสามารถ
สะท้อนการโจมตีของปีศาจขั้นสูงได้โดยอาศัยเพียงแค่การขยับมือ
บุรุษที่ยืนขวางอยู่ตรงหน้าพวกนางจะเป็นผู้ได้ไปได้อีกนอกจากนาย
เหนือหัวแห่งแดนปีศาจ

หากเป็นท่านผู้นี้ ชีวิตน้อย ๆ ของพวกนางก็นับว่าเก็บกลับมา
ได้แล้ว สตรีในชุดสีเหลืองรีบคลานเข้าไปหา น้ำมูกน้ำตาไหลนอง
“ท่านจ้าวปีศาจ ได้โปรดช่วยข้าหน่อยด้วย”

จิวเยว่ถอยหลบฝ่ามือของนาง เอ่ยถามออกไป “เกิดอะไรขึ้น”

สตรีอีกคนหนึ่งปาดน้ำตา บนแขนของนางมีรอยแผล ดู
สะบักสะบอมอยู่ไม่น้อย “ปีศาจที่อยู่ในถ้ำผู้นั้น ไม่รู้ว่าคุณเกิด
คลุ้มคลั่งอะไรขึ้นมา ลงมือสังหารพี่ชายของข้าหน่อยอย่างเห็นมโหด
แล้วยังไล่ทำร้ายข้าหน่อยกับพี่สะใภ้ ท่านจ้าวปีศาจ โปรดคืนความ
เป็นธรรมให้พวกเราด้วย”

เสวี่ยเหลียงก้าวลงจากเมฆมายืนอยู่บนพื้นดิน ชมวดคิ้วมอง
ปีศาจหนูที่นั่งคุกเข่าร้องห่มร้องไห้ “ปีศาจจิ้งที่พลังตบะไม่อ่อนด้อย
ตนหนึ่ง จะคลุ้มคลั่งขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุได้อย่างไร”

เห็นเทพจากสวรรค์ในชุดเกราะเต็มยศ ปีศาจหนูตกใจจน

⁵ หน่วยวัดระยะทางของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 จั้ง ประมาณ 3.33 เมตร

สะอึก รีบละล้าละลักตบออกมา “อะ...ข้าเหนื่อยไม่ทราบจริง ๆ”

งูขาวที่ถูกผลักจนกระเด็นไปพลันส่งเสียงออกมา จี๋วเย่วหันไปมอง ฟางชินดูจะไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรมากนัก เขาเหาะไปยืนอยู่ตรงหน้าปีศาจงู มองดวงตาที่แดงฉานด้วยแรงโทสะเอ๋ยกับนางว่า “ฟางชิน เจ้าตั้งสติก่อน”

งูตัวใหญ่ทำเสียงครี๊ดคราดในลำคอ สายหัวไปมา จี๋วเย่วพูดด้วยเสียงที่ดังขึ้นกว่าเดิม “ฟางชิน เกิดเรื่องอันใดขึ้น เจ้าเปลี่ยนร่างกลับเป็นร่างเขียนก่อนแล้วค่อยพูดจากัน”

จบประโยคนี้ งูขาวก็พุ่งตัวเข้ามา จี๋วเย่วดีดตัวหนีได้ทัน คมเขี้ยวคู่นั้นปักลงในดิน เกิดเป็นหลุมขนาดใหญ่

“นางเสียสติไปแล้ว” หัวคิ้วกดลง จี๋วเย่วก้มมองปีศาจงูที่ยังคงอาละวาดอยู่ด้านล่าง

เสวี่ยเหลียงสร้างปรากฏการณ์ปีศาจงูทั้งสองตน เหยียบเมฆทะยานขึ้นมาอยู่เคียงข้างเขา “เช่นนั้นก็เหลือทางเดียว”

ทวนเงินปรากฏขึ้นมาในมือขุนพลสวรรค์ สองประกายเจิดจ้าได้แสงตะวัน

จี๋วเย่วยื่นมือไปรั้งต้นแขนอีกฝ่ายเอาไว้ เอ่ยเสียงเบา “ยังมีมือไว้บ้าง อย่าให้นางตาย”

สังหารปีศาจตนอื่นนับเป็นความผิด แต่เรื่องนี้ยังสืบสวนไม่กระจ่าง เขาต้องการรู้สาเหตุจากปากของฟางชิน

เสวี่ยเหลียงพยักหน้า เขาชี้ทวนเงินไปด้านหน้า ลำแสงนับร้อยสายพุ่งขึ้นมาจากพื้นดิน กลายเป็นโข่เหล็กพุ่งตรงเข้าไปล่ามงูใหญ่เอาไว้ ฟางชินสะบัดร่างไปมา แต่โข่เหล็กกลับยิ่งรัดแน่น

อาคมพันธนาการของเทพยากที่จะทำลาย แต่ปีศาจงูขาว

คลุ้มคลั่งเสียแล้ว ดึนรนนอยู่นาน ในที่สุดก็หลุดออกมาจากโซ่เหล็กได้ เกิดดีสีขาวอาบย้อมไปด้วยเลือดสีแดง ปีศาจงูที่สูญสิ้นสติพุ่งขึ้นมาบนฟ้า หมายถึงกัดคนที่ทำร้ายมันให้จมเขี้ยว

เสวี่ยเหลียงควงทวนในมือ ใช้ด้ามทวนพาดเข้ากลางลำตัวของงูยักษ์ แรงนั้นมากพอที่จะส่งร่างสีขาวร่วงลงไปกระทบพื้น

ขุนพลสวรรค์เหาะตามลงมา ฝ่าเท้าข้างหนึ่งเหยียบบนหลังของปีศาจงู หวดด้ามทวนลงไปอีกครั้ง พื้นดินยุบจมกลายเป็นหลุมขนาดใหญ่ งูขาวกระอักเลือดออกมากองหนึ่ง

เสวี่ยเหลียงไม่เปิดโอกาสให้นางได้ตอบโต้ กระทบน้ำหวดด้ามทวนลงไปบนลำตัวเหยียดยาว ในที่สุดปีศาจงูก็ทนไม่ไหว ต้องเปลี่ยนร่างกลับเป็นร่างเซียน

หญิงสาวชุดขาว ผมยาวสยาย นอนคุดคู้อยู่ที่ก้นหลุม นางค่อย ๆ พงูร่างกายที่เต็มไปด้วยบาดแผลขึ้นมา ดวงตาที่มีสภาพไม่ต่างจากตาของอสรพิษยังจับจ้องไปที่ปีศาจงูสองตนเบื้องหลังปรាកการไปรุ่งแสง

จิวเยว่เห็นร่างลงมา ยืนบังสายตาของนาง ก่อนจะถ่างทอดพลังขุมหนึ่งไปให้ หญิงสาวกระอักเลือดออกมาอีกครั้ง แต่คราวนี้ใบหน้ากลับเริ่มมีเลือดฝาด

“ได้สติหรือยัง ฟางชิน”

ดวงตาอสรพิษเริ่มแปรเปลี่ยนกลับเป็นปกติ ฟางชินกะพริบตา สีหน้าดูเลือนลอยคล้ายเพิ่งตื่นจากความฝัน เมื่อเห็นจิวเยว่ที่ยืนอยู่ตรงหน้า แวุดตาก็ปรากฏร่องรอยระลึกได้ “...ท่านจ้าวปีศาจ?”

จิวเยว่มองสำรวจนาง บาดแผลไม่ได้สาหัส นับว่าเสวี่ยเหลียงเบามือแล้ว เขาผ่อนลมหายใจออกมาพลางเอ่ยถาม “เกิด

อะไรขึ้น?”

ปีศาจขาวกำหมัดแน่น ขอบตาที่ยังคงแดงช้ำยิ่งขับเน้นความเจ็บแค้นในดวงตา “พวกมันขโมยหยกของข้าไป”

“หยกของเจ้า...” จิวเยว่ชะงักไป “เจ้าหมายถึงหยกคุณอวี?”

ฟางซินพยักหน้า นางยกมือขึ้น ชี้ไปที่ร่างไร้วิญญาณของปีศาจหนู “มันอาศัยจังหวะที่ข้ากำลังเข้ามาน ลอบหยิบหยกคุณอวีไป ตอนที่ข้าลืมตาขึ้นมา ก็...ก็ไม่ทันเสียแล้ว”

พูดมาถึงตรงนี้ เสียงสะอื้นก็หลุดออกมาจากลำคอของฟางซิน นางก้มลงมองมือตนเอง นอกจากความคับแค้นใจ ยังมีความเสียใจอย่างลึกซึ้ง

จิวเยว่มองภาพนั้นได้ไม่นานก็ต้องเบนสายตาออกมา นัยน์ตาสีอำพันพลันเข้มขึ้น

เรื่องราวในครั้งนี้พลิกผันเสียแล้ว